

[Christmas Møller.]

fattelse med Rette kan sige, at den nuværende Udenrigsminister har ført en Politik, som førte til, at store Dele af Befolkningen troede, at Medlemsskabet af Folkenes Forbund kunde der bygges paa, men i alt Fald vil jeg konstatere det, som er en given Ting i Dag, at under den nuværende Udenrigsministers Ledelse er Danmarks Udenrigspolitik ført fra den gamle Folkeforbundspolitik — Ministerens egne Udtalelser i Genève i Foraaret — til den Neutralitetspolitik, som Statsministeren ogsaa udtrykkelig erklærer sig for i Aabningstalen. Men det, vi bebrejder Udenrigsministeren, det, vi bebrejder Statsministeren, det, vi mener med Rette at kunne sige til dem, er, at de ikke hjemme med Hensyn til Landets Forsvar har draget Konsekvenserne af den ændrede Holdning.

Nu har den højtærede Statsminister atter fremsat nogle Bemærkninger herom i Aabningstalen. Ingen kan af Bemærkningerne vide, hvad Realitet der staar bag Ordene. Men vi for vort Vedkommende vil gerne endnu en Gang sige til den højtærede Statsminister og til Magthaverne her i Landet, at vi er parate til, saaledes som ogsaa den ærede foregaaende Taler sagde det, at søge dette Spørgsmaal løftet af samtlige Partier i Fællesskab. Men den højtærede Statsminister maa ogsaa forstaa, at vi ikke nu halvtredie Aar efter, at Regeringen begyndte at skifte Anskuelse paa dette Omraade, vil lade os nøje med Ord, men maa forlange, at Handling følger paa Ordene.

Med Hensyn til alle andre Spørgsmaal, Landets finansielle Politik, Landets Handelspolitik, Landets sociale Politik, Skattepolitik o. s. v., er Stillingen den, saaledes som det ogsaa fremgik af den socialdemokratiske Ordførers Tale, at man i Virkeligheden sagde, at man kunde selv. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet brugte det Udtryk, at den gamle Form for Vigtighed var forbi. Jeg ved ikke, hvad det er for en Form, hvad det ærede Medlem tænker paa. Jeg ved, at vi i Landstinget har stemt efter vor Overbevisning, saaledes som den højtærede Statsminister altid har sagt, at man skulde det i Tingene, men jeg havde jo unægtelig en Følelse af, at var en gammel Form ved at forsvinde, saa var det ærede Medlem i Sandhed Mester for at skabe den nye med det samme. For hvad sagde det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch om hele Samarbejdet her paa Rigsdagen? Det var jo saadan ligefrem Udtryk for en altruistisk Betragtning, gode Raad, som

det ærede Medlem gav til Oppositionen til højre her i Salen. Han saa naadigt ned: Læg nu Mærke til, at I betyder ingenting, I kan ingenting; om I rigtig duer til noget, det skal I vise, for det er fuldkommen klart; kun i det Øjeblik man kan overbevise os, vil der blive taget Hensyn til jer!

Altsaa, jeg anerkender, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch som Formand for sit Parti virkelig straks kan finde den nye Form for Vigtighed. Jeg anerkender endvidere i og for sig, hvad det ærede Medlem sagde, og har vel Lov til at henvise til, at jeg selv angaaende Oppositionens Stilling har sagt noget tilsvarende, blot, synes jeg altsaa, paa en lidt pænere Maade, end det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch gjorde det, men det er lige saa godt, at man fra alle Sider gør sig klart, hvorledes Stillingen er. Der er ikke Tale om, saaledes som Det radikale Venstres Hovedorgan jo har skrevet, at Oppositionen kunde nok vente at blive taget med paa Raad. Nej, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch ved bedre: Jerntæppet er rullet ned, kun hvis I kan overbevise mig, ændrer jeg min Mening. Og han kunde have føjet til: og jeg er vældig stædig, naar det gælder at lade mig overbevise.

Jeg siger, jeg er godt tilfreds med, at man gør Stillingen klart op, som det ærede Medlem gjorde det. Jeg gør den op paa nøjagtigt samme Maade. Jeg mener ikke, at man har Lov til at sige, at der i tidligere Tider ikke er taget Hensyn, men jeg regner med, at der i den kommende Tid ikke vil blive det, og jeg mener altsaa, at alle de Interesser, Anskuelser og Ideer, som ikke er radikal-socialistiske, maa regne med de Vilkaar, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch pegede paa.

Jeg skal da paa dette Grundlag gøre nogle enkelte Bemærkninger om den Række af Sager, som det i øvrigt er naturligt at gøre Bemærkninger om. Jeg begynder med Spørgsmaalet om Dygtighed, Spørgsmaalet om Indsigt, Spørgsmaalet om, hvem der ved mest om Tingene. Lad os f. Eks. se paa Statsregnskabet for Finansaaret 1935—36. Det viser, som ærede Medlemmer vil vide, et Overskud paa 13½ Mill. Kr. Da man jo nu fremtidig maa regne med, at der kun gaas frem efter Dygtighed og Indsigtsfuldhed, saa giver jeg den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, det Raad: Lyt ikke til Finansministeren, for han ved ikke, hvordan hans Statsregnskab bliver; nej, lyt til det ærede Medlem Hr. Korsgaard. Og hvis den ærede Ordfører ikke tror det helt,